

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol v právnej veci žalobkyne : **J. K.**, bývajúca v T., proti žalovaným : **1/ I. V.**, bývajúci v B., **2/ J. K.**, bývajúci v T., zastúpený Advokátskou kanceláriou S., **o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti, o návrhu na vydanie predbežného opatrenia**, vedenej na Okresnom súde Trnava pod sp.zn. 13 C 77/2010, o dovolaní žalovaného **2/** proti uzneseniu Krajského súdu v Trnave z 31. augusta 2010 sp.zn. 23 Co 206/2010

t a k t o :

Dovolanie žalovaného **2/ o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Trnava uznesením zo 17. júna 2010 č.k. 13 C 77/2010-59 nariadil predbežné opatrenie, ktorým zakázal žalovanému **1/** akýmkoľvek spôsobom nakladať najmä scudzíť, darovať alebo akokoľvek zaťažiť právom v prospech tretej osoby parcely, ktoré sú uvedené v petite, ako aj stavby stojace na týchto parcelách, nachádzajúce sa v katastrálnom území T., zapísané na LV č. X.. Konanie o návrhu na nariadenia predbežného opatrenia v časti návrhu zákazu žalovanému **2/** akýmkoľvek spôsobom nakladať so spoluvlastníckym podielom alebo jeho časťou na parcelách, ktoré sú uvedené v petite nachádzajúcimi sa v katastrálnom území T. zapísanými na LV č. X. zastavil. Vo vzťahu k žalovanému **2/** v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že o takomto návrhu sa už prv rozhodlo, a to uznesením Okresného súdu Trnava zo dňa 13.5.2010 č.k. 16 C 67/1999-383. V tejto časti návrhu na nariadenie predbežného opatrenia ide o taký nedostatok podmienky konania, ktorý nemožno odstrániť a preto v tejto časti konanie zastavil.

Na odvolanie žalovaného 1/ Krajský súd v Trnave uznesením z 31. augusta 2010 č.k. 23 Co 206/2010-84 uznesenie súdu prvého stupňa potvrdil v napadnutej časti s tým, že ho doplnil o výrok „trvanie nariadenia predbežného opatrenia do právoplatného skončenia vo veci určenia vlastníckeho práva k nehnuteľnosti na Okresnom súde v Trnave pod sp.zn. 13 C 77/2010“. V odôvodnení uviedol, že sa stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia v celom rozsahu.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podal dovolanie žalovaný 2/, ktorého prípustnosť odvodzoval z ustanovenia § 237 písm.f/ O.s.p., nakoľko má za to, že sa mu postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom. Uviedol, že sa domnieval, že JUDr. I. je zaujatá vo veci, preto uplatnil voči nej námietku zaujatosti na Krajskom súde v Trnave dňa 25.8.2010, keďže sa o pridelení prípadu dozvedel od súdnej úradníčky dňa 12.8.2010 osobným dopytom na Krajskom súde v Trnave. Napriek tomu, že námietka zaujatosti bola vznesená dňa 25.8.2010, Krajský súd v Trnave vydal dňa 31.8.2010 uznesenie, ktorým potvrdil uznesenie Okresného súdu Trnava zo dňa 17.6.2010 a žiadnym spôsobom ho neupovedomil o dôvode, pre ktorý sa vec nadriadenému súdu nepredkladá, čím mu odňal možnosť konať pred súdom. Navrhol, aby najvyšší súd rozhodol v zmysle ustanovenia § 243b ods. 2 O.s.p. a zrušil napadnuté právoplatné uznesenie Krajského súdu v Trnave a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Žalobkyňa vo svojom vyjadrení navrhla dovolanie žalovaného 2/ odmietnuť.

Žalovaný 1/ sa k dovolaniu žalovaného 2/ písomne nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) preskúmal rozhodnutie odvolacieho súdu a dospel k záveru, že dovolaniu nemožno vyhovieť.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V prejednávanej veci odvolací súd rozhodol uznesením. Pokiaľ dovolanie smeruje proti uzneseniu odvolacieho súdu, je tento opravný prostriedok prípustný, ak smeruje proti zmeňujúcemu uzneseniu odvolacieho súdu (§ 239 ods. 1 písm.a/ O.s.p.) alebo uzneseniu, ktorým odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych

spoločenstiev [§ 109 ods. 1 písm.c/] na zaujatie stanoviska (§ 239 ods. 1 písm.b/ O.s.p.), alebo potvrdzujúcemu uzneseniu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu (§ 239 ods. 2 písm.a/ O.s.p.), alebo ak ním bolo potvrdené buď uznesenie súdu prvého stupňa o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia (§ 239 ods. 2 písm.b/ O.s.p.) alebo uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky (§ 239 ods. 2 písm.c/ O.s.p.).

Podľa § 239 ods. 3 O.s.p. ustanovenia odsekov 1 a 2 neplatia, ak ide o uznesenie o príslušnosti, predbežnom opatrení, poriadkovej pokute, o znalečnom, tlmočnom, o odmietnutí návrhu na zabezpečenie predmetu dôkazu vo veciach týkajúcich sa práva duševného vlastníctva a o trovách konania, ako aj o tých uzneseniach vo veciach upravených Zákonom o rodine, v ktorých sa vo veci samej rozhoduje uznesením.

Dovoláním napadnuté uznesenie nevykazuje znaky žiadneho z týchto rozhodnutí, prípustnosť dovolania preto z uvedených ustanovení nemožno vyvodit'. Odhliadnuc od uvedeného, v tomto prípade však na strane žalovaného 2/ ide o nedostatok subjektívnej legitímácie na podanie dovolania.

Na podanie dovolania sú legitimovaní účastníci konania, alebo ich právni nástupcovia. Z tohto všeobecného záveru však nemožno vyvodit', že v konkrétnom prípade môžu dovolanie podať obe sporové strany (všetci účastníci konania). Aj keď táto otázka nie je v zákone výslovne riešená, z povahy dovolania ako opravného prostriedku vyplýva, že dovolanie môže podať len tá strana (účastník konania), ktorej nebolo rozhodnutím odvolacieho súdu v celom rozsahu vyhovené, prípadne, ktorej bola týmto rozhodnutím spôsobená iná určitá ujma na jej právach. Pritom nie je rozhodujúce celé znenie rozhodnutia odvolacieho súdu, ale iba jeho výrok (na obsah rozhodnutia súdu prvého stupňa nemožno prihliadať vôbec). Taktiež pri tomto posudzovaní nemožno brať do úvahy subjektívne presvedčenie účastníka konania, ale iba objektívnu skutočnosť, že rozhodnutím súdu bola účastníkovi spôsobená určitá, hoci nie veľmi významná ujma, ktorú možno odstrániť zrušením napadnutého rozhodnutia. Tieto zásady sa použijú aj vtedy, ak rozhodnutie odvolacieho súdu trpí niektorou z väd uvedených v § 237 O.s.p. Zo samotnej skutočnosti, že rozhodnutie odvolacieho súdu trpí takouto vadou, nemožno vyvodzovať, že by tým

účastníkovi konania bola spôsobená určitá ujma na jeho právach. Pri skúmaní oprávnenia na podanie dovolania z tohto hľadiska je totiž podstatné, že rozhodnutie odvolacieho súdu vyznelo celkom podľa jeho požiadaviek, a že uspokojený účastník konania objektívne nemôže mať žiadny záujem na zrušení rozhodnutia. Ak teda dovolanie podal účastník konania, ktorému výrokom rozhodnutia odvolacieho súdu bolo v celom rozsahu vyhovené, resp. mu ním nebola spôsobená žiadna ujma na jeho právach, dovolací súd dovolanie odmietne.

Vychádzajúc z uvedeného to potom znamená, že v danom prípade žalovaný 2/ nebol osobou legitimovanou na podanie dovolania proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým nebolo odvolaniu žalovaného 1/ vyhovené, keďže týmto rozhodnutím dovolateľovi (súd prvého stupňa voči nemu konanie o vydanie predbežného opatrenia zastavil, v tejto časti rozhodnutie prvostupňového súdu nadobudlo právoplatnosť a v odvolacom konaní sa riešilo odvolanie žalovaného 1/, voči ktorému súd prvého stupňa vydal predbežné opatrenie) nebola spôsobená žiadna ujma. Preto Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalovaného 2/ ako neprípustné odmietol (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm.b/ O.s.p.).

O náhrade trov konania bude rozhodnuté v konečnom rozhodnutí vo veci samej (§ 243b ods. 5, § 145 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 31. januára 2012

JUDr. Jozef Kolcun, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Jarmila Uhlířová

